

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Andrzej Szweda-Lewandowski

Warszawa, 15-07-2022 r.

DOOŚ-WDŚZIL.420.16.2022.KB.4

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 138 § 1 w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu zażalenia Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z dnia 10 maja 2022 r. na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu, dalej RDOŚ w Poznaniu, z dnia 29 kwietnia 2022 r., znak: WOO-II.420.20.2022.AM.1, odmawiające sprostowania na żądanie strony omyłki w decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 7 lutego 2022 r., znak: WOO-II.420.48.2021.AM.16, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: *Remont gazociągu DN400 Rogoźno-Piła*,

utrzymuję powyższe postanowienie w mocy.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 7 lutego 2022 r. RDOŚ w Poznaniu, działając na wniosek Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A., dalej Spółka, reprezentowanej przez Aleksandrę Leśniewską, z dnia 29 lipca 2021 r., stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania ww. przedsięwzięcia na środowisko oraz określił warunki jego realizacji.

Pismem z dnia 5 kwietnia 2022 r. Spółka wniosła o sprostowanie oczywistej omyłki w decyzji z dnia 7 lutego 2022 r., polegającej na zmianie w załączniku decyzji – charakterystyce przedsięwzięcia nazwy obrębu, w granicach którego znajduje się jedna z nieruchomości, stanowiących teren realizacji planowanej inwestycji, tj. dz. ew. nr 489, która w rzeczywistości znajduje się w obrębie 0005 Ługi Ujskie, a nie jak mylnie wskazano w decyzji – w obrębie 0040 Piła 40.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku, postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2022 r., RDOŚ w Poznaniu odmówił sprostowania na żądanie strony oczywistej omyłki w decyzji własnej z dnia 7 lutego 2022 r., o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww.

przedsięwzięcia. Powyższe uargumentowane zostało faktem, iż obręb działki ewidencyjnej nr 489 wskazany w decyzji tj. 0040 Piła 40, zgodny jest z dokumentacją przedłożoną przez wnioskodawcę w toku postępowania.

Pismem z dnia 10 maja 2022 r. Spółka, za pośrednictwem platformy ePUAP, wniosła zażalenie na powyższe postanowienie. Zaskarżone postanowienie RDOŚ w Poznaniu zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącej w dniu 3 maja 2022 r. (Urzędowe Poświadczenie Doręczenia w aktach sprawy), tym samym zażalenie zostało wniesione w terminie.

Zgodnie z właściwością, zażalenie zostało przekazane Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, przez RDOŚ w Poznaniu przy piśmie z dnia 17 maja 2022 r., jednakże wskazania wymaga, iż akta sprawy, w stopniu warunkującym możliwość podjęcia czynności przez organ odwoławczy, wpłynęły do GDOŚ w dniu 21 czerwca 2022 r.

Skarżąca wnosi o wydanie w II instancji postanowienia w przedmiocie uchylecia zaskarżonego postanowienia i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy, poprzez sprostowanie omyłki pisarskiej w wydanej decyzji (zgodnie z pierwotnym wnioskiem) lub ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. W zażaleniu z dnia 10 maja 2022 r. przedstawiono następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 113 § 1 Kpa poprzez nieuzasadnioną odmowę jego zastosowania;
2. naruszenie art. 7 w zw. z art. 77 § 1 Kpa poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie;
3. naruszenie art. 7a § 1, art. 7b, art. 8 i art. 12 Kpa poprzez zaniechanie ich zastosowania.

W opinii skarżącej w przedmiotowej sprawie ma miejsce tzw. „inna oczywista omyłka” (ewentualnie błąd pisarski), dotycząca wpisania błędnego obrębu dz. ew. nr 489. Wskazano, że w rzeczywistości nie istnieje działka nr 489 w obrębie 0040 Piła 40, zatem w rezultacie owej omyłki nie mogło dojść do naruszenia czyjegokolwiek uprawnienia czy stworzenia obowiązku – omyłka ta nie miała charakteru merytorycznego, a jedynie polegała na mechanicznym przeoczeniu, błędnym użyciu wyrazu, co stworzyło nieistniejącą nieruchomość – nie mogącą być przedmiotem jakichkolwiek rozstrzygnięć. Skarżąca przyznaje, że przedmiotowe przeoczenie nastąpiło po stronie wnioskodawcy, lecz to organ administracji publicznej I instancji jest związany treścią art. 7 w zw. z art. 77 § 1 Kpa, a zatem winien w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Wobec tego, zdaniem Spółki, popełniony błąd pisarski należy uznać za obustronne przeoczenie.

Dodatkowo, we wniesionym zażaleniu powołano się na korespondencję mailową prowadzoną z pracownikiem RDOŚ w Poznaniu, w której przedkładano wyjaśnienia przemawiające, zdaniem skarżącej, za słusznością zastosowania w niniejszej sprawie art. 113 § 1 Kpa i sprostowania omyłki pisarskiej zgodnie z żądaniem zawartym we wniosku z dnia 5 kwietnia 2022 r.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu I instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. Przez regulację przyjętą w art. 144 Kpa omawiany przepis stosuje się odpowiednio do zażeń.

W ocenie GDOŚ rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Poznaniu postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2022 r. jest prawidłowe i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jego uchylenie.

Zgodnie z art. 113 § 1 Kpa organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych przez ten organ decyzjach. W tym miejscu należy zaznaczyć, że ustawodawca, mówiąc o możliwości prostowania błędów pisarskich i rachunkowych czy też innych oczywistych omyłek, nie daje ustawowej definicji tych pojęć, w związku z czym, stosując przepis art. 113 § 1 Kpa, należy mieć na uwadze potoczne ich znaczenie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, dalej NSA, w Lublinie z dnia 13 marca 1998 r., sygn. akt: I SA/Lu 1091/96).

Instytucja rektyfikacji orzeczeń organu administracji określona w art. 113 § 1 Kpa służy wyłącznie do usuwania nieistotnych wadliwości tych orzeczeń, a treść tego przepisu wskazuje, że wymienione w nim wady orzeczenia muszą charakteryzować się cechą oczywistości. Oczywistość błędu pisarskiego, rachunkowego czy też innego wynikać powinna bądź z natury samego błędu, bądź porównania rozstrzygnięcia z uzasadnieniem, z treścią wniosku czy też innymi okolicznościami (por. wyrok NSA z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt: II OSK 831/13). Przez pojęcie błędu pisarskiego rozumie się widoczne, wbrew zamierzeniu organu administracji publicznej, niewłaściwe użycie wyrazu, widocznie mylną pisownię, widoczne, niezamierzone opuszczenie jednego lub więcej wyrazów. Natomiast inne oczywiste omyłki to omyłki stojące na równi z błędami pisarskimi, polegające na tym, że w decyzji wyrażono coś, co jest niezgodne z myślą organu, a zostało wypowiedziane (por. wyrok NSA z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt: II OSK 2759/12).

Utrwalone orzecznictwo sądownoadministracyjne jednogłośnie wskazuje, że przez oczywiste omyłki należy rozumieć błędy, które jednoznacznie wynikają z zestawienia zebranego w sprawie materiału z treścią decyzji.

Po przeanalizowaniu akt sprawy oraz mając na uwadze powyższe, GDOŚ nie stwierdził zaistnienia przesłanek umożliwiających zastosowanie w niniejszej sprawie art. 113 § 1 Kpa.

Wobec stawianych przez skarżącą zarzutów, podkreślenia wymaga, iż zakres sprostowania omyłki przez organ dotyczy tylko i wyłącznie omyłki dokonanej przez ten

organ, nie zaś omyłki dokonanej przez wnioskodawcę w przedkładanych uzupełnieniach. Bezsprzecznym jest, że wskazana w decyzji nazwa obrębu dz. ew. nr 489, pokrywa się z dokumentacją sprawy. Pomimo, iż jest sprzeczna z rzeczywistym obrębem wskazanej nieruchomości, nie sposób przyjąć, aby użycie jej w treści decyzji było niezgodne z myślą i wolą organu.

Podsumowując, jednoznacznie należy stwierdzić, że wnioskowany do sprostowania zakres omyłki nie wpisuje się w brzmienie art. 113 § 1 Kpa, a tym samym wykracza poza normę prawną określoną w przywołanym przepisie.

W związku w powyższym, organ II instancji nie uwzględnił zarzutu Spółki w zakresie nieuzasadnionej odmowy zastosowania art. 113 § 1 Kpa. Powyższe akapity wyczerpująco wyjaśniają słuszność rozstrzygnięcia z dnia 29 kwietnia 2022 r., którym RDOŚ w Poznaniu odmówił sprostowania omyłki w decyzji własnej z dnia 7 lutego 2022 r.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 § 1 Kpa, GDOŚ wskazuje, iż zarzut ten jest bezzasadny. Omawiany zarzut uzasadniony został lakonicznym stwierdzeniem braku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie.

W ocenie organu odwoławczego, organ I instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli, zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Kpa. Nie sposób także przyjąć, iż w omawianej sprawie doszło do naruszenia art. 77 § 1 Kpa, bowiem w toku postępowania zakończonego wydaniem skarżonego postanowienia, wypełniony został obowiązek wynikający z ww. przepisu – organ w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodna ze stanem faktycznym nazwa obrębu dz. ew. nr 489 została wskazana w Tabeli. 2 *Wykaz obiektów remontowych*, na str. 18-19 w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia, dołączonej do wniosku z dnia 29 lipca 2021 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jednakże, w odpowiedzi na wezwanie organu, przekazanej przy piśmie Spółki z dnia 13 sierpnia 2021 r., w formie tabeli przedłożono zestawienie działek ewidencyjnych, stanowiących teren realizacji planowanego przedsięwzięcia. W przedłożonym zestawieniu dz. ew. nr 489 przypisano błędny obręb, tj. 0040 Piła 40, a dane te posłużyły organowi I instancji do wskazania terenu realizacji przedsięwzięcia w załączniku do decyzji.

Organ II instancji częściowo przychyliła się do stwierdzenia skarżącej, iż zaistniała rozbieżność winna zostać wyjaśniona przez organ prowadzący postępowanie przed jego zakończeniem. Równocześnie jednak należy podkreślić, że kwestia ta nie podlega analizie w prowadzonym przez GDOŚ postępowaniu. Prawidłowość decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz czynności podjętych przez organ ją wydający, może być kontrolowana jedynie w sposób określony przez ustawodawcę, czyli w postępowaniu

odwoławczym od tej decyzji lub w trybach nadzwyczajnych (między innymi w postępowaniu w przedmiocie zmiany decyzji, o którym mowa w art. 155 Kpa).

W związku z powyższym, zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 § 1 Kpa nie zasługuje na uwzględnienie.

Kolejny zarzut dotyczy naruszenia art. 7a § 1, art. 7b, art. 8 i art. 12 Kpa poprzez zaniechanie ich zastosowania, jednakże skarżąca nie przedstawiła okoliczności, które jej zdaniem świadczą o naruszeniu wymienionych przepisów.

Na wstępie wskazania wymaga, iż zarzuty naruszenia art. 7a § 1 oraz art. 7b Kpa są niezrozumiałe w kontekście analizowanej sprawy, gdyż w postępowaniu nie wystąpiły wątpliwości co do treści normy prawnej, które pozwoliłyby na rozstrzygnięcie na korzyść strony, o czym stanowi art. 7a § 1 Kpa. Z kolei art. 7b dotyczy współdziałania organów administracji publicznej, co także nie znalazło zastosowania w postępowaniu zakończonym skarżonym postanowieniem. Tym samym, nie sposób odnieść się do stawianych zarzutów w zakresie niniejszej sprawy, co czyni je bezzasadnymi.

Odnosząc się z kolei do zarzutów naruszenia art. 8 oraz 12 Kpa, GDOŚ wskazuje, że nie zasługują one na uwzględnienie, gdyż nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy. W myśl art. 8 Kpa, organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Zasada pogłębiania zaufania obywateli do władzy publicznej określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do władzy publicznej, nawet wtedy gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Brak zaufania obywateli do władzy publicznej jest z reguły skutkiem naruszenia prawa przez organy państwowe, zwłaszcza zaś niektórych wartości w nim wyrażonych, takich jak równość i sprawiedliwość (Jaśkowska Małgorzata, Wilbrandt-Gotowicz Martyna, Wróbel Andrzej, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz LEX, wyd. VIII). W ocenie GDOŚ, po przeanalizowaniu czynności organu I instancji, nie sposób przyjąć, iż doszło do naruszenia art. 8 Kpa, gdyż postępowanie prowadzono zgodnie z utrwalonymi praktykami oraz w sposób praworządny, co przyczynia się do budowania zaufania obywateli do władzy publicznej.

Z kolei w przepisie art. 12 Kpa wyrażona została zasada szybkości i prostoty postępowania. Wniosek o sprostowanie w decyzji z dnia 7 lutego 2022 r. oczywiście omyłki wpłynął do RDOŚ w Poznaniu dnia 5 kwietnia 2022 r., natomiast skarżone postanowienie wydane zostało w dniu 29 kwietnia 2022 r. Omawiane postępowanie prowadzone było krócej niż miesiąc, tym samym nie sposób w niniejszej sprawie uznać zarzut naruszenia art. 12 Kpa za zasadny.

Odnosząc się natomiast do korespondencji mailowej, na którą powołuje się skarżąca we wniesionym zażaleniu, prowadzonej z pracownikiem RDOŚ w Poznaniu, GDOŚ podkreśla, że zastosowana praktyka wymiany uwag między wnioskodawcą a pracownikiem organu prowadzącego postępowanie jest niedopuszczalnym kanałem komunikacji. W związku z powyższym, przedstawione w tej formie informacje nie mają charakteru wiążącego dla organu prowadzącego postępowanie oraz nie stanowią akt sprawy. Przedstawione stanowisko wynika z art. 63 § 1 Kpa, zgodnie z którym podania wnosi się na piśmie, za pomocą telefaksu lub ustnie do protokołu, a podania utrwalone w postaci elektronicznej wnosi się na adres do doręczeń elektronicznych lub za pośrednictwem konta w systemie teleinformatycznym organu administracji publicznej. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, podania wniesione na adres poczty elektronicznej organu administracji publicznej pozostawia się bez rozpoznania. Tym samym organ ograniczony jest ramami ww. przepisu i nie jest uprawniony do dowolnego wyznaczania kanałów komunikacji. Gdyby komunikacja między wnioskodawcą a organem za pośrednictwem poczty elektronicznej była zgodna z wolą ustawodawcy, z pewnością znalazłoby to odzwierciedlenie w obowiązujących przepisach.

Odpowiadając na uwagi Spółki, dotyczące załączników niezbędnych do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wymaganych art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 247, ze zm.), dalej ustawa o oś, organ II instancji wyjaśnia, że wbrew twierdzeniu skarżącej art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy o oś nie miał zastosowania w postępowaniu zakończonym decyzją RDOŚ w Poznaniu z dnia 7 lutego 2022 r. W niniejszej sprawie jednym z niezbędnych załączników była mapa przedstawiająca dane sytuacyjne i wysokościowe, sporządzona w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmująca obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Tym samym, organ wydający decyzję nie był w stanie, na podstawie przedłożonych załączników mapowych, stwierdzić obręb, w którym znajduje się dz. ew. nr 489, gdyż na przedłożonych załącznikach nie widnieją wyraźnie zaznaczone granice obrębów ewidencyjnych, jedynie granice i nr działek. Z kolei w legendzie arkusza, na którym znajduje się omawiana nieruchomość, wymienione są dwa obręby: 0040 Piła 40 oraz 0005 Ługi Ujskie.

Wobec powyższego, ponownego podkreślenia wymaga, że GDOŚ w ramach przedmiotowego postępowania nie bada prawidłowości decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 7 lutego 2022 r. ani czynności podejmowanych przez organ I instancji w postępowaniu zakończonym ww. decyzją. Przedmiotem rozpoznania w analizowanej sprawie jest tylko i wyłącznie rozstrzygnięcie co do prawidłowości odmowy zastosowania art. 113 § 1 Kpa.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w ramach postępowania zażaleniowego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wniosku Spółki z dnia 5 kwietnia 2022 r., zaskarżonego postanowienia oraz wniesionego zażalenia. W toku

postępowania organ II instancji rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych, nie znajdując podstaw uzasadniających uchylenie postanowienia RDOŚ w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 2022 r., znak: WOO-II.420.20.2022.AM.1, odmawiającego sprostowania na żądanie strony omyłki w decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 7 lutego 2022 r., znak: WOO-II.420.48.2021.AM.16, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: *Remont gazociągu DN400 Rogoźno-Piła*.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsze postanowienie jest ostateczne w administracyjnym toku instancji. Strona niezadowolona z niniejszego postanowienia może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa, za pośrednictwem GDOŚ (art. 54 § 1 Ppsa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania postanowienia zgodnie z art. 53 § 1 Ppsa. Wnosząc skargę na niniejsze postanowienie strona, zgodnie z art. 230 Ppsa obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 100 zł. Strona, co wynika z art. 239 Ppsa może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

ANDRZEJ SZWEDA-LEWANDOWSKI
Generalny Dyrektor
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Otrzymują:

1. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A., działająca przez pełnomocnika - Aleksandrę Leśniewską, ul. Trzebiatowska 29a, 60-432 Poznań;
2. Pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 pkt ustawy ooś w:
 - Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska;
 - Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu;
 - Urzędzie Miejskim w Rogoźnie;
 - Urzędzie Miasta i Gminy Budzyń;
 - Urzędzie Gminy Chodzież;
 - Urzędzie Miejskim w Ujściu;
 - Urzędzie Miejskim w Pile.